

[Gustav Pedersen.]

fremsættelsen af lovforslaget —, at nogen sådan risiko i virkeligheden ikke skulle anses for at være tilstede og slet ikke, når man tager i betragtning, at de 100 mill. kr., selvom det ikke er en klatskilling, alligevel ikke er noget beløb, der er faretruende i betragtning af, hvilke beløb der iverjtrigt arbejdes med på dette område.

Jeg vil endelig gerne have lov til at sige, at selv de bedste og mest formålstjenlige bestræbelser for at sanere og konsolidere ikke kan føres så langt ud, at vi kommer ind i en depressionsperiode med arbejdsløshed og alt, hvad der følger i arbejdsløshedens kølvand. Derfor må det være naturligt, at der, hvis der er risiko for, at man ikke får det nødvendige apparat til vort produktionsliv, tages initiativ fra statens side, og andet og mere ligger der ikke i dette lovforslag.

Hvis man så vil spørge, om dette er på tværs af erhvervenes interesser, og om der som følge deraf skulle være risiko for, at man fra erhvervslivets side slet ikke vil bruge en sådan fond, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at hvis der skulle foreligge en risiko i så henseende, er skaden ikke større, end at så bliver midlerne i fonden og kan senere anvendes i overensstemmelse med truffene beslutninger fra rigsdagens side. Jeg nærer forøvrigt ingen tvivl om, at der i erhvervene i høj grad er ønske om at få stillet midler til rådighed til de moderniseringer, udbygninger og rationaliseringer, som er nødvendige for at kunne klare den tid, der kommer.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling.

Himmelstrup: I visse blade er i de senere dage det lovforslag, vi her har til behandling om oprettelse af en genopbygningsfond, blevet betegnet som et stort og betydningsfuldt forslag. Hvad da omfanget af de foranstaltninger angår, som forslaget omfatter, nemlig oprettelsen af en genopbygningsfond på — det kan vi vel godt sige — foreløbig 100 mill. kr., nemlig ved at overføre et sådant beløb fra den såkaldte Marshallkonto, til denne nyskabte fond, så kan man ganske vist give den ærede socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Gustav Pedersen, ret i, at dette beløb ikke kan kaldes særlig stort, i hvert fald ikke, når det sammenlignes med, at man i det langtidsprogram, som regeringen har udarbejdet som rettesnor for genopbygningsvirksomheden, regner med

et genopbygningsbeløb på mellem 7 og 8 milliarder kr. i tiden fra 1948 til 1952. Det er naturligvis rigtigt, at i sammenligning hermed er 100 mill. kr. ikke noget særlig stort beløb, men betydningsfuldt er lovforslaget alligevel, fordi det er udtryk for en overgang til en statsfinansiering på områder af det danske erhvervsliv, hvor man hidtil ikke har kendt noget sådant, og hvor det efter alle foreliggende forhold at dømme heller ikke skønnes nødvendigt. Jeg vil derfor gerne sige med det samme, at jeg kan ikke på partiet venstres vegne tilsige den højtærede finansminister støtte til gennemførelse af lovforslaget. Vi må tværtimod være af den opfattelse, at det ikke bør gennemføres.

I den forelæggelsestale, som den højtærede finansminister holdt i forgårs, blev det understreget, at lovforslaget var tænkt som et led i regeringens bestræbelser for at opfylde de mål for genopbygningen af vort lands økonomi, som er udformet i Danmarks langtidsprogram. Efter at ministeren havde erklæret dette, redegør han ganske kort i meget store træk for, hvad dette langtidsprogram går ud på, nemlig en investeringsvirksomhed i 4-året 1948—52 på godt og vel 7 milliarder kr., og så føjer ministeren til: den hidtidige stigning i investeringernes omfang har svaret til forventningerne, og i det danske nationalbudget for 1949 har man regnet med en investeringsvirksomhed i året 1949, der svarer til målsætningen i langtidsprogrammet. Når man hører den højtærede finansminister sige dette, kan man ikke få andet indtryk, end at den hidtidige udvikling har svaret til de forventninger, man har stillet sig, også i langtidsprogrammet, og så er der i virkeligheden i dette øjeblik, for at sige det populært, ikke nogen ko på isen, og der er, efter hvad der er sagt, heller ikke nogen udsigt til, at man i slutningen af året 1949 ikke også vil kunne realisere langtidsprogrammets målsætning. Den udvikling, der hidtil er sket, har jo fundet sted så at sige på ganske normal måde. Investeringen er foretaget på normal måde gennem pengeinstitutterne, og derfor forekommer det os ikke, at der er nogen grund til at gå over til en særlig form for statsfinansiering med en dertil hørende og dertil knyttet art af investeringskontrol på områder, hvor man hidtil har kunnet klare sig på den normale måde. Vi kan i hvert fald ikke se, at der i øjeblikket er nogen grund til at foretage skridt til denne overgang.

Den højtærede finansminister fremhævede også i sin forelæggelsestale, at ganske vist var